

DON WINSLOW

Vertaling Catherine Smit

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Samburu, Inc.
Oorspronkelijke titel: *Broken*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: Catherine Smit
Omslagontwerp: Ploy Siripant
Bewerking: Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Gary Hershorn/Getty Images
Beeld op blz. 3, 69, 131 en 199: © Robert Michaud/Shutterstock
Foto auteur: © Robert Gallagher
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: Scandbook UAB, Lithuania

ISBN 978 94 027 0553 9
ISBN 978 94 027 5986 0 (e-book)
NUR 305
Eerste druk juni 2020

Het Bijbelcitaat op blz. 369 is afkomstig uit de Willibrordvertaling van de Bijbel van de Katholieke Bijbelstichting, 's-Hertogenbosch, geheel herziene uitgave 1995.

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

GEBROKEN

The world breaks every one and afterward many are strong in the broken places.

Ernest Hemingway, *A Farewell to Arms*

Niemand hoeft Eva te vertellen dat het leven niet over rozen gaat. Als telefoniste in de meldkamer van de hulpdiensten in New Orleans wordt Eva McNabb vijf nachten per week, acht uur lang – en vaker als ze extra diensten draait – geconfronteerd met het lijden van de mensheid. Ze krijgt alles mee: de auto-ongelukken, de overvallen, de schietpartijen, de moorden, de verwondingen, de sterfgevallen. Ze hoort de angst, de paniek, de woede, de waanzin, de chaos, en daar moet zij dan mannen op afsturen.

Mannen ja, het zijn meestal mannen. Langzamerhand neemt het aantal vrouwelijke agenten toe, maar Eva beschouwt ze toch allemaal als haar ‘mannen’, haar ‘jongens’. Ze stuurt ze op al die ellende af en moet maar hopen dat ze heelhuids terugkeren.

Meestal gaat het goed, maar soms ook niet, en dan moet ze weer een paar andere van haar mannen, haar jongens, naar die onzalige plekken sturen.

Soms zelfs letterlijk, want haar man was politieagent en nu geldt hetzelfde voor haar twee volwassen zonen.

Ze kent het wereldje.

Ze weet hoe het er in de stad aan toegaat.

Eva weet dat het werk vol te houden is, maar dat niemand er zonder kleerscheuren af komt.

Zelfs in het licht van de maan biedt de rivier een troosteloze aanblik.

Jimmy McNabb stoort zich er niet aan, hij houdt van die troosteloze rivier in zijn troosteloze stad.

New Orleans.

Hij woont in Irish Channel, de wijk waar hij opgroeide en die maar een paar straten verwijderd is van de plek waar hij nu staat, achter een onopvallende auto op de parkeerplaats van de scheepswerf in First Street.

Angelo, de rest van de eenheid en hij maken zich klaar voor een inval: kogelwerende vesten, helmen, vuurwapens, lichtgranaten. Ze lijken wel een SWAT-team, maar die gasten heeft Jimmy er vanavond niet bij gevraagd. Hetzelfde geldt voor de scheepvaartpolitie; hij houdt het op zijn eigen, gespecialiseerde narcoticabrigade.

Het is een besloten feestje. Jimmy's feestje.

'De scheepvaartpolitie gaat dit niet leuk vinden,' zegt Angelo terwijl hij zijn kogelwerende vest aantrekt.

Jimmy zegt: 'Ze mogen helpen opruimen.'

'Ik denk niet dat ze iets voelen voor de rol van conciërge,' zegt Angelo. Hij drukt het klittenband op zijn borst aan. 'Ik heb altijd het gevoel dat ik er niet uitzie in dit apenpakkie.'

'Je zít er ook niet uit,' zegt Jimmy. Zijn partner lijkt wel een michelin-mannetje in dat vest. Angelo heeft een slank postuur – om fit te worden voor zijn eerste medische politiekeuring leefde hij een hele tijd op niets anders dan bananen en smoothies, en sindsdien is hij geen grammetje aangekomen. Hij is net zo dun als zijn snorretje, een nadrukkelijke verwijzing naar Billy Dee, maar hij is zelf de enige die de gelijkenis ziet. Angelo Carter, een man met een lichtgetinte huid en fijne trekken, groeide op in de Ninth Ward, de zwarte wijk.

Jimmy's vest zit strak om zijn borst.

Hij is lang, één meter drieënnegentig, en heeft de brede schouders van zijn Ierse voorouders die naar New Orleans kwamen om met scheppen en pikhouwelen kanalen uit te graven. Toen hij nog gewoon surveillant was, hoefde hij – zelfs in de French Quarter – nauwelijks van zich af te bijten, omdat er van zijn gestalte en houding al zoveel dreiging uitging dat zelfs de meest tegendraadse zuiplap zich snel bedacht.

Maar als het toch eens tot vechten kwam, dan kon alleen een hele batterij collega's hem in het gareel houden. Hij heeft zich eens volledig, maar dan ook volledig uitgeleefd op een groep gasten uit Baton Rouge die zich

misdroegen in Sweeny's, een kroeg vlak bij Jimmy's huis. Ze liepen brallend naar binnen en werden zwijgend het pand uit gedragen.

Als jonge agent was Jimmy McNabb een keiharde, net als zijn vader.

Big John McNabb was een held.

Voor zijn twee zoons zat er niet veel anders op dan in zijn voetsporen te treden, niet dat ze iets anders hadden willen doen.

Nu glijdt Jimmy's blik onderzoekend over zijn team. Ze zijn gespannen, maar niet té. Ze staan op scherp, en dat moet ook.

Jimmy merkt zelf ook dat zijn adrenalinepeil stijgt.

Een goed gevoel.

Eva, zijn moeder, zegt altijd dat haar zoon iets extra's nodig heeft om goed te presteren – adrenaline, bier, whiskey, een middag naar de paardenrennen bij Jefferson Downs of een erop-of-eronder-situatie bij een honkbalwedstrijd in de politiecompetitie. 'Jimmy doet het goed op adrenaline.'

Jimmy weet dat ze gelijk heeft. Ze heeft trouwens meestal gelijk. En dat weet ze maar al te goed.

Jimmy en zijn jongere broer hebben er zelfs een vaste zinsnede voor: 'De laatste keer dat Eva ernaast zat...' Dit leidt tot zinnen als '...liepen er nog dinosauriërs rond' of '...nam God de zevende dag vrij'. De leukste, volgens Danny dan, was deze: 'De laatste keer dat Eva ernaast zat, had Jimmy nog een vaste vriendin.'

Toen hij veertien was dus.

'Jimmy trekt steeds aan de noodrem,' had Eva ooit gezegd, 'daarom maakt hij zo vaak een slippertje.'

Grappig, hoor, Eva, denkt Jimmy. Ik lach me dood.

Danny en hij noemen hun moeder altijd 'Eva'. In de derde persoon, maar ze doen dit nooit waar ze bij is. En naar hun vader verwijzen ze stevast als 'John'. Dit begon toen Jimmy een jaar of zeven was. Danny en hij kregen huisarrest na een akkefietje met een honkbal en een ruit. Jimmy zei: 'Tjonge, Eva was echt nijdig', en die voornaam hadden ze erin gehouden.

Nu kijkt Jimmy hoe Wilmer erbij staat. Suazo kijkt wat benauwd, maar de Hondurees maakt zich wel vaker ongerust. Jimmy verwijst altijd naar hem als 'Hondurees', maar Wilmer komt net als hij uit Irish Channel, om precies te zijn uit het buurtje Barrio Lempira, dat al bestond voordat Jimmy geboren werd.

Wilmer is klein en breed, model koelkast, en net zo'n Yat als de rest van het team. Het is goed om er ook een latino bij te hebben, vooral omdat de

stad na Katrina werd overspoeld door Hondurese en Mexicaanse bouwvakkers en niemand moeilijk deed over verblijfsvergunningen.

Goed dat hij er vanavond bij is, want het doelwit komt ook uit Honduras. Jimmy knipoogt even naar hem. *'Tranquilo, hermano.'* Komt goed.

Wilmer knikt terug.

Harold – noem hem vooral geen Harry – is als altijd de rust zelve.

Jimmy vraagt zich weleens af of Gustafson wel een polsslag hééft, zo relaxed is hij. Op een keer viel Harold op de achterbank in slaap onderweg naar een zeer riskante inval. Jimmy dicht hem weleens grappend de eigenschappen van een vanillemilkshake toe – vriendelijk, onopvallend en lelieblank. Blond haar, lichte blauwe ogen, een koorknaapje.

Zelfs Wilmer let in het bijzijn van Harold op zijn woorden, en dat wil wat zeggen want Wilmer spuit vuile taal als een latrine in een ontwikkelingsland. Maar als Harold erbij is, vloekt Wilmer in het Spaans, omdat hij er (terecht) van uitgaat dat Gustafson daar geen woord van verstaat.

McNabb is al een lange man, maar Gustafson wint het van hem.

'We hebben die grensmuur helemaal niet nodig,' merkte Jimmy ooit op, 'we leggen Harold daar gewoon neer.'

Bij een weddenschap waagden Gustafson en Jimmy zich aan een wedstrijdje armpje drukken.

Tien potjes.

Het kostte Jimmy vijftig dollar, maar het was een mooi spektakel.

Ik heb een puik team, denkt Jimmy.

Slim, moedig (maar niet overmoedig, want dat zou dom zijn), met een uitgekende mix van plus- en minpunten. Het lukt Jimmy al vijf jaar om het team compleet te houden en iedereen is langzamerhand perfect op elkaar ingespeeld.

En dat is vanavond geen overbodige luxe; dit wordt hun eerste inval op een schip.

Drugsholen in flatgebouwen, crackdealers in arbeidersbuurten, clubhuizen van motorbendes, straathoeken vol dealers, dat hebben ze vaak genoeg bij de hand gehad.

Maar een vrachtschip? Dat nog niet. Oscar Diaz laat een grote partij methamfetamine per vrachtschip aanvoeren en daar moet de inval dan ook plaatsvinden.

Ze hebben de Hondurees al maanden in het vizier. Van een veilige afstand, uiteraard. Ze lieten een reeks kleinere vergrijpen passeren, ze wachtten rustig af tot Oscar zijn grote slag zou slaan. En nu is het zover.

‘Oké, daar gaan we,’ zegt Jimmy. Hij buigt zich voorover om zijn oude Rawlings uit de auto te pakken, de honkbalhandschoen waar hij als tiener al mee oefende. Er zit een bal in geklemd.

De anderen trekken ook een handschoen aan, stellen zich op in een losse kring en beginnen, alsof het een honkbaltraining is, naar elkaar over te gooien. Het heeft haast iets komisch, zoals ze daar staan in hun kogelwerende vesten en met helmen op, maar dit is een terugkerend ritueel, en McNabb hecht waarde aan rituelen.

Sinds ze voorafgaand aan een inval een tijdje overgooien, hebben ze geen enkel teamlid verloren, en dat wil hij ook vandaag zo houden.

Dat je de bal vooral niet moet laten vallen is een ongeschreven regel waarvan ze allemaal doordrongen zijn.

Nadat de bal een paar keer is rondgegaan, trekt Jimmy zijn handschoen uit en zegt: *Laissez les bon temps rouler.* ‘Daar gaan we.’

Eva McNabb heeft een beller. Ze hoort een kinderstem. Een geval van huiselijk geweld. Het jochie klinkt doodsbang.

Eva is al bijna veertig jaar getrouwd met Big John McNabb en zij – één meter zestig, haar man één meter negentig – heeft zelf ook geregeld te maken met geweld. John slaat haar nu niet meer, maar hij heeft een heel slechte dronk. En hij is meer gaan zuipen sinds hij niet meer werkt. Nu smijt hij met glazen en flessen en stompt hij gaten in de muur. Eva heeft meer ervaring met huiselijk geweld dan haar lief is.

Dit is een erg geval. Alle gevallen zijn erg, maar dit is echt erg.

Ze hoort het aan de stem van het jongetje, aan het geschreeuw op de achtergrond, de doffe klappen die ze zelfs door de telefoon heen kan onderscheiden. De situatie is uiterst nijpend, en ze gaat haar best doen om te voorkomen dat de situatie nog verder escaleert.

‘Lieverd,’ zegt ze rustig, ‘luister goed, oké? Kun je mij goed horen?’

Het jongetje antwoordt met een beverig stemmetje: ‘Ja.’

‘Goed zo,’ zegt Eva. ‘Hoe heet je?’

‘Jason.’

‘Hoi, Jason, ik heet Eva,’ zegt ze. Ze mag haar naam helemaal niet noemen, maar fuck het protocol, denkt Eva. ‘Goed, Jason. De politie is onderweg, het zal vast niet lang duren voor ze bij je zijn. Maar tot die tijd... hebben jullie een droger, *cher?*’

‘Ja.’

‘Goed,’ zegt Eva. ‘Jason, lieverd... ik wil dat je in de droger kruipt. Oké? Ga nu naar de droger en verstop je daarin. En neem de telefoon mee. Zou dat lukken, denk je?’

‘Ja.’

‘Fijn. Doe dat nu, ik blijf aan de lijn.’

Ze hoort het jongetje lopen. Ze hoort geschreeuw, gekrijs, gevloek. Dan vraagt ze: ‘Zit je in de droger, Jason?’

‘Ja.’

‘Goed zo,’ zegt Eva. ‘En dan moet je nu het deurtje naar je toe trekken. Kun je dat? Je hoeft niet bang te zijn, Jason. Ik blijf aan de telefoon.’

‘Het deurtje zit bijna helemaal dicht.’

‘Goed zo, jongen,’ zegt Eva. ‘Blijf daar maar even rustig zitten. We blijven gewoon gezellig wat met elkaar kletsen tot de politie er is, goed?’

‘Goed.’

‘Ik durf te wedden dat je van gamen houdt, klopt dat?’ zegt ze. ‘Wat speel je het liefst?’

Eva haalt haar vingers door haar korte, zwarte haar. Dit gebaar is het enige waaruit blijkt hoe heftig ze dit vindt, en ze hoort het jochie vertellen over *Fortnite*, *Overwatch* en *Black Ops*. Onderwijl volgt ze het knipperende stipje op haar scherm – de politieauto die op weg is naar het huis van het jongetje in Algiers.

Danny zit daar ook ergens, in het Vierde District, in een patrouillewagen, maar dit is een andere.

Gelukkig maar.

Eva houdt van haar beide zoons evenveel, maar Danny is jonger en gevoeliger van aard (Jimmy is net zo gevoelig als een koperen boksbeugel), en ze wil hem het beeld besparen dat de agent die straks dat huis binnengaat op zijn netvlies zal krijgen.

De auto is er nu bijna, nog maar één straat, en twee andere patrouillewagens – allebei niet die van Danny – komen er in een noodgang vlak achteraan. Ze heeft ze alle drie gestuurd en heeft duidelijk gemaakt dat er kinderen bij betrokken zijn.

Als Eva McNabb zegt dat er haast bij is, dan weten alle agenten dat ze moeten vlíegen. Want anders krijgen ze met haar te maken, en dat wil niemand.

Eva hoort de sirenes door de telefoon.

En dan hoort ze het schot.

De kogel raakt de metalen wand akelig dicht bij Jimmy's hoofd en ketst zo scherp af dat ook Angelo zich plat op het dek werpt.

Heel even vreest Jimmy dat zijn partner is geraakt, maar Angelo rolt naar de reling en steekt een duim op.

Toch is het geen goed teken dat de Hondurezen zo van zich af bijten; voortdurend klinkt het misselijkmakende geping van lood tegen staal, de kogels vliegen in het rond als ballen in een flipperkast, en Jimmy en zijn team zitten vast in een nauwe doorgang.

Misschien had ik het SWAT-team er beter wel bij kunnen halen, denkt Jimmy.

De kogelregen komt uit een open luik zo'n tien meter verderop. Iemand zal daar als eerste naar binnen moeten, denkt Jimmy, of we moeten er stilletjes en met de staart tussen de benen vandoor gaan.

Deze taak rust op mijn schouders, denkt Jimmy. Hij trekt een lichtgranaat van zijn riem en gooit hem bovenhands door het luik. Geen spin, niet al te snel, gewoon een rechttoe rechtaan worp, pal boven de plaat langs.

Een helwitte lichtflits. Hopelijk zijn de schutters tijdelijk verblind.

Jimmy gaat er haastig achteraan en vuurt daarbij in het wilde weg voor zich uit.

Er komt wat vuurkracht terug, maar hij hoort ook iemand over het dek wegrennen.

'Politie New Orleans! Leg jullie wapens neer!' schreeuwt hij, om zich alvast in te dekken voor het verhoor van de commissie Schietincidenten.

Nu hoort hij luide voetstappen voor én achter zich, maar hij hoeft niet om te kijken om te weten dat Angelo, Wilmer en Harold hem rugdekking bieden. Voor hem duikt een kerel op die ineens weer verdwijnt. Er moet daar een ladder zijn, denkt hij.

Bovenaan de ladder ziet Jimmy nog net iemand haastig naar beneden gaan. Dat duurt Jimmy te lang, hij klemt één hand om de zijrand, springt omlaag en komt vlak voor de man neer. Deze reikt naar zijn wapen, maar Jimmy is hem te snel af. Een linkse directe en de man slaat tegen het dek, bewusteloos. Jimmy beukt hem voor de zekerheid nog een keer vol in het gezicht. Dat zal hem leren een wapen te trekken tegenover een agent van de narcoticabrigade.

Dan gaat het licht uit.

Danny McNabb heeft nachtdienst.

Dat vindt hij niet erg, 's nachts is er tenminste iets te doen. Bovendien

heeft hij, als tweedejaars bij de politie, een paar goede acties nodig om hogerop te komen. Hij is tevreden met zijn wijk, het Vierendertigste District – bijgenaamd Algiers – omdat Algiers wel in New Orleans ligt, maar toch een wereld op zichzelf is.

Het ‘Wilde Oosten’ noemen ze het.

Een drukke wijk voor de politie, en Danny heeft graag wat omhanden. Maar nu beginnen zijn lange benen te protesteren, hij zit al zo lang stil in die auto. Als zijn broer Jimmy een stier is, dan is Danny een volbloedpaard. Lang, slank en afgetraind.

De dag dat hij Jimmy voorbijging, herinnert hij zich nog precies. Zijn moeder hield hun groei bij met potloodstreepjes op de deurpost van de klerenkast in hun slaapkamer. Jimmy werd giftig, daagde hem uit voor een gevecht. (‘Jij mag dan langer zijn, ik ben sterker.’) En Eva kwam natuurlijk tussenbeide.

Die avond liepen ze naar het speelveld om nog wat over te gooien en Jimmy zei, zo serieus als wat: ‘Je bent nu langer dan ik, maar je bent nog steeds mijn kleine broertje. Dat zal altijd zo blijven. Begrepen?’

‘Begrepen,’ zei Danny. ‘Maar ik ben knapper.’

‘Klopt,’ zei Jimmy. ‘Jammer dat je zo’n klein pikkie hebt.’

‘Zullen we dat ook even meten?’

‘Heb ik weer,’ zei Jimmy, ‘een flikker als broer.’

Toen Danny dit verhaal aan Roxanne vertelde, veranderde hij dat ene woord in ‘homo’. Maar hij wist dat zijn broer het niet lelijk bedoelde. Jimmy kijkt niet neer op homo’s, hij kijkt gewoon neer op iederéén.

Danny vroeg het hem ooit toen Jimmy weer eens een tirade afstak. ‘Zijn er ook groepen die je níét haat?’

‘Eens even zien,’ zei Jimmy. ‘Homo’s, lesbo’s, hetero’s, zwarten, latino’s, blanken... Aziaten als we die hier zouden hebben... ik haat ze allemaal. Net als jij trouwens, als je wat langer bij de politie bent.’

Danny had dit, in iets andere bewoordingen, ook al vaak van zijn ouders gehoord. Het grootste nadeel van het politiewerk is dat je je van iedereen afkeert, behalve van je collega’s. Toch gelooft hij dit zelf niet. Volgens hem krijgen agenten een eenzijdig beeld van de mensheid; ze maken zoveel ellende mee dat ze vergeten dat er ook nog goede mensen zijn. Eva wilde liever niet dat hij ook bij de politie ging.

‘Je man is bij de politie,’ had hij gezegd, ‘en je andere zoon ook.’

‘Jij bent anders dan zij,’ zei ze.

‘Anders? Wat bedoel je?’

‘Op een goede manier anders,’ zei Eva. ‘Ik wil niet dat je net zo wordt als je vader.’

Boos, verbitterd, dronken. En altijd het werk de schuld geven. Zo is hij inderdaad, dacht Danny. Maar ik ben hem niet. Zo zal ik nooit worden.

Hij heeft het goed voor elkaar. Een goeie baan, een leuk appartementje in Irish Channel, een vriendin waar hij gek op is. Jolene is verpleegkundige. Ze draait nachtdiensten in het Touro-ziekenhuis, dus zelfs hun werktijden sluiten goed op elkaar aan. Bovendien is ze een lieverd, met lang zwart haar, blauwe ogen en een scherp gevoel voor humor.

Hij heeft het goed voor elkaar.

De patrouillewagen staat geparkeerd in Vernet Street, aan de rand van het McDonough Park bij de Holy Name of Mary-kerk, omdat de priester zich bij de hoofdagent had beklagd over ‘viespeuken’ die in het holst van de nacht bezig waren in het park. Wel lef hebben, vindt Danny, om als priester te durven klagen over ‘viespeuken’.

Eva had hem tot zijn dertiende naar de mis gestuurd, maar zelf ging ze nooit naar de kerk. Jimmy en hij hadden altijd op katholieke scholen gezeten, tot Archbishop Rummel High aan toe. Volgens Jimmy waren er twee soorten katholieke schooljongens: ‘snelle’ en ‘misbruikte’. Jimmy en Danny behoorden tot de eerste categorie.

Maar goed, Roxanne en hij posten hier nu al zowat een week om de priester ter wille te zijn. Ze hebben al die tijd geen enkele ‘viespeuk’ gezien en Danny verveelt zich de pestpokken. Staan ze daar in het donker.

Iemand heeft het licht uitgedaan. Er heerst een volkomen duisternis, afgezien van een stel rode lichtjes die zoekend rondgaan, alsof ze in een potje lasergamen verzeild zijn geraakt. Maar dit is echt, de kogels zijn echt, het doodgaan ook.

Er verschijnt een stip op zijn borst en hij laat zich op het dek vallen.

‘Liggen! Liggen! Iedereen naar de grond!’ schreeuwt hij.

Hij hoort zijn mannen neervallen. De rode stipjes glijden zoekend rond. Jimmy pakt zijn zaklamp, knipt hem aan en rolt hem aan zijn linkerkant van hem weg. Er wordt op de zaklamp geschoten, nu weet hij waar de loop zich bevindt. Hij schiet. Angelo en Wilmer doen hetzelfde en Jimmy hoort Harold's wapen bulderend afgaan.

Dan hoort hij iemand kreunen van de pijn.

‘Dit willen jullie niet!’ schreeuwt Jimmy. ‘Leg alle wapens neer! Wilmer, leg het ze nog even uit!’

Wilmer herhaalt de boodschap in het Spaans.

Er wordt gereageerd met nieuw kogelvuur. Tering, denkt Jimmy. Wat een enorme teringzooi, dit.

Dan klinkt het geluid van een startende motor. Hè?

Er gaan lichten aan.

Koplampen.

Jimmy kijkt naar links en ziet Harold in een heftruck naderbij komen. Op de vork staan twee zware kisten, die Harold als een schild omhoogbrengt. Hij schreeuwt dat ze erop moeten klimmen.

De rest van het team springt op de vork, als soldaten op een tank, en schiet vanachter de kisten. Ondertussen koerst Harold af op de schutters, die in het licht van de koplampen duidelijk zichtbaar zijn. Ze kunnen geen kant op en lopen achterwaarts naar een stalen wand. Het zijn er vier, de twee gewonden die voor de aanstormende heftruck wegkruipen niet meegerekend.

Ze kunnen de pleuris krijgen, denkt Jimmy.

Als ze op tijd wegekomen, hebben ze mazzel. En zo niet... dan niet. Stelletje kakkerlakken.

Jimmy kijkt langs de kist en ziet een van de schurken achteruitdeinzen met een AK-machinegeweer voor zijn borst. Hij weet duidelijk niet wat hij moet doen.

Harold hakt de knoop voor hem door. Hij rijdt met de heftruck tegen hem aan en drukt hem tegen de stalen wand. De andere drie laten hun wapens vallen en steken hun handen in de lucht.

Jimmy springt van de heftruck af en slaat er eentje vol in het gezicht, hard. ‘Dat had je twintig minuten geleden al kunnen doen. Had ons heel wat gedoe bespaard.’

Angelo vindt een lichtschaakelaar en doet het licht aan.

‘Zozo,’ zegt Jimmy. Hij ziet meth. Stapels en stapels zwarte, rechthoekige pakjes, van vloer tot plafond.

‘Drie ton, schat ik,’ zegt Angelo.

Als het niet meer is, denkt Jimmy.

Een verliespost van een paar miljoen dollar voor Oscar Diaz. Geen wonder dat die gasten zo fanatiek waren. Oscar zal dit niet leuk vinden.

Wilmer en Angelo stellen de verdachten met tiewraps buiten werking.

Harold drukt AK-man nog altijd tegen de wand, al is het aanvalswapen al kletterend op de grond gevallen.

Jimmy gaat bij hem staan. 'Je hebt jezelf aardig in de nesten gewerkt.'

AK-man piept.

'Wat zullen we eens met jou doen?' vraagt Jimmy. 'Weleens een teek uit elkaar zien knallen? Je weet wel, als-ie zich helemaal volgezogen heeft met bloed en je knijpt erin... *poef*. Als ik tegen Harold zeg dat hij gas moet geven... *poef*, daar ga je.'

'Nee, alsjeblieft.'

'Nee, alsjeblieft?' zegt Jimmy. 'Je wilde me net nog afknallen, man.'

'Moet ik het niet eens melden?' vraagt Angelo. 'Deze jongens bloeden dood.'

'Heel even nog,' zegt Jimmy.

Harold en hij sleuren AK-man het dek op. De rivier is troebel als altijd. Maar er staat een flinke stroming.

'Hoe heet je?' vraagt Jimmy aan AK-man.

'Carlos.'

'Carlos, kun je zwemmen?'

'Een beetje.'

'Ik hoop dat het waar is,' zegt Jimmy. Hij hijst Carlos over de reling. 'Doe Oscar Diaz de groeten van Jimmy McNabb.' Hij laat hem los. 'Nu kunnen we het melden,' zegt hij.

Binnen een halfuur wemelt het op het schip van de afkortingen, het is net lettersoep. NOPD, SWAT, DEA... Er is zelfs politie uit Louisiana, omdat duidelijk is dat dit weleens dé drugsvangst uit de geschiedenis van New Orleans kan zijn en iedereen daar een aandeel in wil hebben.

De grootste methvangst is het sowieso.

Aan de wal verschijnen de eerste cameraploegen, het wordt een heel mediacircus. Jimmy steekt eerst zijn eigen sigaret aan en geeft dan Angelo een vuurtje.

Angelo neemt een flinke hijs en vraagt dan: 'Wat zei de baas?'

'Grote koppen in de krant, breaking news, geen slachtoffers, goed gedaan,' zegt Jimmy, 'wat dacht je dan dat Landreau heeft gezegd? Gefeliciteerd.'

'Is hij niet kwaad dan?'

Landreau is kwaad, denkt Jimmy. SWAT is kwaad, de DEA is kwaad, de scheepvaartpolitie is kwaad, maar dat laat Jimmy koud. Want hij weet dat Oscar Diaz pas echt pissig is.

Dat is zo, en niet omdat die druipende rat zijn vloer naar zijn mallemoer helpt.

Het appartement bevindt zich aan de overkant van de rivier in Algiers Point. Oscar woont in het penthouse, met een terras dat uitziet over de Mississippi en het centrum van New Orleans, van de Quarter tot aan Marigny en Bywater. Oscar schenkt daar nu geen aandacht aan, hij kijkt naar zijn jongen, Carlos, die hem vanavond meer heeft gekost dan hij voor het appartement heeft neergelegd.

En dat is nog niet alles. Het heeft hem meer gekost dan geld alleen.

Dit had Oscars grote slag moeten zijn. Hij had hiermee kunnen doorstoten van de middenmoot naar de toplaag van de drugscene. Als hij zo'n grote partij over de rivier naar St. Louis en Chicago had weten te krijgen, had hij in één klap zijn naam gevestigd. Hij had willen bewijzen dat NOLA, de haven van New Orleans, een draaischijf kon zijn, dat het spul over de rivier en via de haven binnengehaald kon worden om het vervolgens met vrachtwagens te distribueren via het wegennet. Als het hem was gelukt, dan zou het drugskartel Sinaloa hem ook veel grotere partijen meth toevertrouwen, voldoende om te kunnen uitbreiden naar LA en New York.

Maar nu denken die lui van Sinaloa dat hij een prutser is. Dat New Orleans te gevaarlijk is. Hij moet ze bellen en zeggen dat ze hun drugs kwijt zijn, en hij weet dat hij ze hierna nooit meer aan de lijn zal krijgen.

Hij is zijn drugs kwijt, hij is zijn geld kwijt en hij heeft zijn kans verspeeld. De komende vijf jaar of langer moet hij zijn spul weer slijten aan fascistisch tuig uit de *bayou*.

Hij loopt de zitkamer weer in en gaat voor zijn grote zoutwateraquarium staan, waar tussen het koraal zijn schatjes rondzwemmen – zijn prachtige, felgele tandbaars (hij heeft er zes ruggen voor neergelegd), zijn rood-zilveren feeënbaars (tien ruggen), de gouden koraalvlinder met de felblauwe strepen (heeft hem geen cent gekost, was een cadeautje van het kartel) en zijn grote trots en meest recente aanwinst, zijn blauwe engelvis, die hem dertig ruggen heeft gekost omdat deze beauty's alleen voorkomen in diep onder de zeespiegel gelegen grotten.

Oscar heeft veel tijd, geld en aandacht geïnvesteerd in dit aquarium met prachtige, peperdure koralen erin. Hij tilt het deksel op, strooit een paar

vlokjes gedroogd vissenvoer uit over het wateroppervlak en pakt dan uit een plastic bewaardoos een paar stukjes rauwe mosselen en gooit die erbij.

‘Door jou zijn m’n vissies helemaal van slag,’ zegt hij tegen Carlos. ‘Ze zijn gevoelig voor stress en ze nemen jouw spanning over.’

‘Dat spijt me.’

‘Relax,’ zegt Oscar. ‘Zeg nog eens, van wíé moest je me de groeten doen?’

‘Hij zei dat hij Jimmy McNabb heette,’ antwoordt Carlos.

‘DEA?’

‘Lokale politie,’ zegt Carlos. ‘Narcoticabrigade.’

‘En hij gooide je overboord met een bericht voor mij.’

‘Ja.’

Oscar wendt zich tot Rico. ‘Neem hem mee naar buiten en maak hem af.’

Carlos trekt wit weg.

‘Nee joh, geintje,’ zegt Oscar met een grijns. Hij wendt zich weer tot Rico. ‘Wijs hem de douche en geef hem schone kleren. Die rivier is smerig. *Entiende*, Rico?’

Rico weet wat hem te doen staat: Carlos mee naar buiten nemen en afmaken. Als het tweetal weg is, gaat Oscar terug naar het terras en kijkt uit over de stad.

Jimmy McNabb.

Nou, Jimmy McNabb, je hebt je nu persoonlijk tot mij gericht. Je hebt me rechtstreeks aangesproken en je hebt iets van me afgepakt.

Nu ga ik jou iets afpakken. Iets wat je heel dierbaar is.

De agent die het geval van huiselijk geweld afhandelde, komt naderhand verslag uitbrengen bij Eva. Ze had alles al via de mobilfoon gehoord, maar hij doet het uit respect. ‘Zaak verliep ruwweg zoals verwacht. De dader schoot eerst de vrouw dood en daarna zichzelf.’

‘En het kind?’

‘We vonden hem in de droger,’ zegt de agent. ‘Ongedeerd.’

Voor zover dat woord van toepassing is, denkt Eva, op een kind dat heeft gehoord hoe zijn vader zijn moeder doodschoot.

‘Mooi dat-ie zichzelf heeft gedaan,’ zegt ze. ‘Scheelt weer een rechtszaak.’

‘Eens.’

‘En dat kind gaat de molen in,’ zegt Eva.

Ze wordt hier heel verdrietig van. Maar Eva huilt niet. In elk geval niet in het bijzijn van een agent.

Rico luistert aandachtig naar Oscar en schudt dan zijn hoofd. 'Je kunt niet zomaar een agent omleggen,' zegt hij.

Oscar denkt hier even over na. 'Waarom niet?'

Danny en Roxanne staan nog altijd te posten bij het park, het is al de derde nacht op rij dat die zogenaamde viespeuk in geen velden of wegen te bekennen is.

'Goed,' zegt Danny, na rijp beraad, 'Rachel naaien, met Monica trouwen, Phoebe doden.'

'Arme Rachel,' zegt Roxanne. 'Altijd maar neuken, nooit trouwen.'

'Maar Ross en zij zijn getrouwd, weet je nog? In Vegas.'

'Ja, maar ze hadden te veel gezopen.'

'Nou en? Dat maakt ze niet minder getrouwd,' zegt Danny. 'Wat doe jij?'

Roxanne zegt: 'Monica doden, met Rachel trouwen, Phoebe naaien.'

'Zo, dat was snel.'

'Ik heb het helemaal uitgedacht,' zegt Roxanne. 'Ik heb Phoebe altijd aantrekkelijk gevonden, al vanaf het allereerste seizoen.'

'Jezus, hoe oud was je toen? Zeven?'

'Ik wist al heel vroeg dat ik op vrouwen viel,' zegt Roxanne. 'Ik speelde met barbiepoppen.'

'Alle meisjes spelen met barbiepoppen.'

'Nee, Danny,' zegt ze, 'ik sp elde met mijn barbies.'

'O.'

Ineens wordt Danny's gezicht geraakt door bloedspetters en brokjes hersenweefsel van Roxanne. Het was gebeurd voor hij er erg in had.

Een hand grijpt haar bij haar korte haar en sleurt haar de wagen uit. Aan zijn kant wordt de ruit ingeslagen. Danny reikt nog naar zijn wapen, maar iemand drukt een lap stof tegen zijn mond en neus. Hij zet zich schrap tegen de vloer in een poging de aanvaller af te weren, maar het is te laat. Als hij uit de auto wordt gesleurd, is hij al bewusteloos.

Het gehuil van de sirenes zwelt aan. Eerst een, dan nog een, dan vier, vijf, tot er uiteindelijk twaalf politiewagens richting McDonough Park scheuren. Ze komen aangesnel uit alle delen van Algiers, en later ook vanaf het bureau van het Vierde District en zelfs van het Achtste aan de andere rivieroever.

Er is een code 10-13 uitgegaan.

Agent vraagt om assistentie.

Het geluid gaat door merg en been. Een keiharde schreeuw om hulp eechoot door heel Algiers.

Ze vieren het bij Sweeny's, waar anders. Een andere plek is ondenkbaar; Jimmy komt hier al van jongs af aan. Letterlijk. Als jongen van elf, twaalf kwam hij de bar binnen om zijn pa op te halen. Of liever gezegd diens loon, voor hij alles had opgezopen. Nu is het Jimmy's stamkroeg en drinkt zijn vader thuis. Niet meer dan logisch dat het team de geslaagde inval wil vieren bij Sweeny's.

Iedereen is er – Angelo, Wilmer en Harold natuurlijk – en alle andere mannen en vrouwen van de narcoticabrigade, wat mensen van de inlichtingendienst en een paar agenten en inspecteurs van het Vierde, het Achtste en het Zesde District.

Landreau liet zijn gezicht even zien, net als een paar openbare aanklagers en twee DEA-medewerkers met cowboyhoeden op. Ze brachten een toast uit op het team: 'Meestal is het werk van Narcotica maar slappe hap, net als de pik van McNabb. Maar dit was een geslaagde actie.'

De meesten haakten al vlug af en nu is alleen het team nog over, een paar agenten van de narcoticabrigade en anderen die op enig moment in hun loopbaan met hen hadden samengewerkt. De burgers die in de bar aanwezig waren, hielden zich wijselijk afzijdig en hoorden al die stoere praat geamuseerd aan.

'Dus ik lig daar plat op m'n buik,' zegt Jimmy, 'en schijt zeven kleuren – ik dacht dat we er allemaal aan zouden gaan – tot ineens Harold komt aanrijden op een... hefruck.'

Iedereen begint te roepen: 'Ha-rolld! Ha-rolld! Ha-rolld!'

Harold staat op het piepkleine podium met een microfoon in zijn hand moppen te tappen. 'Dus ik naar de proctoloog. Hij werpt één blik op mijn anus en vraagt: "Jimmy McNabb?"'

'Ik hou van je, Harold,' zegt Jimmy, lichtelijk aangeschoten. 'Op een uiterst heteroseksuele, mannelijke, zedige manier...'

'Ha-rolld! Ha-rolld! Ha-rolld!'

Harold tikt tegen de microfoon. 'Staat-ie aan?'

'...zoals Jezus hield van...'

'Maria,' zegt Wilmer.

'Zijn moeder.'

'Nee, die andere.'

‘Magdalena,’ zegt Jimmy. ‘Maar goed, waar was ik gebleven?’

‘Als agent heb je een integere teamleider nodig, een moedig en rechtschapen man,’ zegt Harold. ‘Maar wij moeten het doen met Jimmy McNabb.’

Angelo staat op, zijn benen voelen als rubber, en slaat met zijn vlakke hand op de tafel. ‘Angelo is geil! Wie heeft er zin in Angelo?’

‘Jimmy,’ zegt Wilmer.

Lucy Wilmette, een oudgediende van het Achtste in burger, steekt haar hand op. ‘Ik heb wel zin in Angelo.’

‘Dat gaat de goeie kant op,’ zegt Angelo. ‘Nog meer gegadigden?’

‘Nog meer gegadigden? Laat maar zitten, Angelo!’ zegt Lucy.

Eva volgt de knipperende stipjes op het scherm. Als bijen die terugkeren naar de korf. Ze luistert mee met het mobilfoonverkeer.

‘Agent neergeschoten... agent op straat... er moet een ambulance komen... stuur een ambulance en bevestig... wagen 240D... waar is die andere agent... god, ze is nog jong... jesus christus, waar blijft die ambulance... ze bloedt hevig... ik voel geen pols meer... Sean, ze is overleden... waar is haar partner? Godverdomme, waar is haar partner?’

Wagen 240D.

Danny’s wagen.

Met haar linkerhand tikt ze op haar mobiel bij de favorieten ‘Jimmy’ aan. Voicemail. Hij is aan het feesten. Bij Sweeny’s. Jimmy, neem op! Er is iets met je broer.

‘Dus dit is zo’n agentje waar we van af moesten blijven?’ vraagt Oscar.

In een pakhuis aan een van de kades langs Algiers Point zit Danny met handboeien vastgeklonken aan een stoel die met stevige bouten aan de betonnen vloer is bevestigd. Ook zijn enkels zitten met handboeien aan de stoel vast.

‘Maak hem wakker,’ zegt Oscar.

Rico slaat Danny in het gezicht tot hij bijkomt.

‘Kijk eens aan, het broertje van Jimmy McNabb,’ zegt Oscar.

Danny knippert met zijn ogen, ziet een latino met een bolle kop voor zich staan. ‘Wie ben jij?’

‘Ik ben de man die je pijn gaat doen,’ zegt Oscar.

Hij zet de snijbrander aan. De vlam licht felblauw op.

Jimmy houdt een flinke kan bier op. ‘Een toast! Laten we drinken op een keiharde actie!’ Hij brengt de kan naar zijn mond en drinkt gulzig van het bier.

‘Jim-my! Jim-my! Jim-my!’

Jimmy zet de lege bierkan neer, veegt met de rug van zijn hand zijn mond af en zegt: ‘En nu even serieus...’

‘Serieus,’ herhaalt Wilmer.

‘...een toast op vanavond. Wij houden de drugs van de straat, weren wapens uit onze wijk en criminelen uit de stad. Ik proost op het beste team ter wereld. Ik hou van jullie, mensen. Van jullie allemaal. Ik zie jullie als mijn broers en zussen en ik hou van jullie.’

Hij laat zich op zijn stoel vallen.

‘Hoorde ik Jimmy McNabb nu echt iets aardigs zeggen?’ vraagt Lucy.

‘Komt door de drank,’ zegt Wilmer.

Gibson, een brigadier van het Vierde, komt Sweeny’s binnen en ziet dat de stemming er goed in zit. Hij tuurt de menigte af en ziet Jimmy McNabb op het podium ‘Thunder Road’ verkrachten bij het karaokescherm.

Gibson kijkt zoekend verder tot hij aan de bar Angelo Carter ontwaart.

‘Kunnen we even praten?’ vraagt Gibson. ‘Buiten?’

‘Jezus,’ zegt Angelo. ‘Danny?’

Hij is op slag nuchter. Hij kent Danny al van kinds af aan, het irritante kleine broertje van Jimmy dat niets liever wilde dan ook bij de politie gaan.

En die is nu dood?

‘Hou je vast,’ zegt Gibson. ‘We hebben zijn lijk gevonden op een kade in Algiers Point. Hij is gemarteld.’

Verbrand. Alle botten in zijn lijf gebroken.

En nu zegt Gibson: ‘We moeten het Jimmy vertellen.’

‘Die draait helemaal door,’ zegt Angelo.

Jimmy McNabb houdt van helemaal niemand, behalve van zijn collega’s en zijn familie. Als hij hoort dat Danny dood is, wordt hij agressief.

Hij breekt straks de hele tent af, vormt dan een gevaar voor anderen en voor zichzelf. Hoe moeten ze dit verdomme in goede banen leiden?

‘Ik weet wat,’ zegt Angelo.

Angelo gaat eerst naar binnen, gevolgd door Wilmer, Harold, Gibson, de drie sterkste surveillanten die Angelo in het Zesde kon vinden en de escort

Sondra D., die haar opmerkelijke gelijkenis met Marilyn Monroe met een tarief van duizend dollar per keer maximaal weet te benutten. Ze stond in het Roosevelt Hotel net op het punt dat bedrag in ontvangst te nemen van een brandweerman toen Angelo belde.

Het wordt stil in de kroeg, zoals altijd het geval is wanneer Sondra ergens binnenkomt. Een jurk met zilverkleurige lovertjes. Asblond haar.

‘Jimmy!’ roept Angelo. ‘Er is iemand voor je.’

Sondra kijkt naar hem op en zegt: ‘Ik ben inspecteur Sondra van... *Interne Zaken...*’

Om haar heen klinkt geproest. Ook Jimmy schiet in de lach.

‘Jij bent een stoute agent,’ zegt Sondra met een mierzoet Marilyn-stemmetje. Ze vist met een vingertop een paar handboeien uit haar decolleté en laat ze aan haar rechterwijsvinger bungelen. ‘En ik moet je arresteren.’

Harold en Wilmer beklimmen het podium, pakken Jimmy bij zijn ellebogen en brengen hem zo bij Sondra.

‘Draai je eens om,’ zegt Sondra. ‘En doe je handen op je rug.’

‘Moet ik die handboeien om?’ vraagt Jimmy.

‘Daar beginnen we mee, ja.’

‘Doe wat ze zegt,’ zegt Angelo.

Jimmy haalt zijn schouders op. ‘Kan mij het ook schelen...’

Hij draait zich om, steekt zijn handen naar achteren en Sondra doet hem de handboeien om.

Angelo kijkt even of ze goed dichtzitten, voert Jimmy rustig naar de bar en buigt zich naar hem over. ‘Jimmy, ik moet je iets vertellen.’

Later zeiden ze op het bureau dat ze Eva’s geschreeuw van buiten het gebouw al konden horen. Of dat waar is, weet niemand. Wat iedereen wel weet, is dat ze na die nacht zo hees was dat ze eigenlijk alleen nog maar kon fluisteren.

Jimmy draait volledig door. Hij zwaait zo wild met zijn hoofd dat hij eerst Angelo raakt en vervolgens, aan de andere kant, Wilmer. Hij schopt om zich heen als een dolle muilezel en kegelt een surveillant omver.

Jimmy bonkt met zijn hoofd op de bar. Een keer, twee keer. Een derde keer. Bám.

Angelo probeert hem bij zijn schouders te pakken, maar Jimmy komt, met het bloed gutschend over zijn gezicht, overeind en drukt hem als een

stormram achterwaarts tegen een tafel. Te midden van het gerinkel van vallende flessen en glazen gaat Angelo tegen de grond.

Jimmy draait om zijn as en trapt een agent in zijn maag. Draait weer en schopt een andere tegen zijn knie. Een andere agent komt haastig dichterbij om hem te grijpen, maar als Jimmy hem een kopstoot op zijn neus geeft, deinst de agent terug.

Harold slaat zijn armen van achteren stevig om Jimmy heen en tilt hem iets op. Jimmy slaat zijn linkervoet om Harold's enkel en plant zijn rechterhak vol in Harold's kruis. Harold geeft niet op, maar zijn greep verslapt toch iets en Jimmy weet zijn rechterarm los te wurmen, zijn handpalm onder Harold's kin te zetten en begint te duwen. De meeste kerels zouden loslaten voordat hun nek breekt, maar Harold behoort tot een andere klasse, zijn nek is sterk als die van een stier en hij houdt vast. 'Ik wil je geen pijn doen, Jimmy.'

Jimmy geeft hem twee knietjes in zijn ballen. Daar zitten geen spieren. Harold laat los.

Jimmy duwt nog een tafel omver, twee stoelen, rent naar een muur, bonkt er met zijn hoofd tegen en stoot met zijn knie een gat in het gips.

Angelo slaat hem met een geleende wapenstok op zijn achterhoofd. Een beheerste, doeltreffende tik.

Jimmy glijdt bewusteloos langs de muur naar de vloer.

Vier kerels dragen hem naar buiten en duwen hem op de achterbank van een patrouillewagen. Ze rijden naar het Zesde en stoppen hem in een cel.

Commissaris Landreau heeft niet zoveel op met Jimmy McNabb, maar hij vindt het ook niet geweldig om een van zijn mannen in een cel op de grond te zien zitten met zijn rug tegen de muur.

'Haal hem eruit,' zegt Landreau. 'Nu direct.'

Ze openen de celdeur, Jimmy komt overeind en loopt naar buiten. Zijn team staat hem op te wachten, maar Jimmy ziet twee surveillanten met lijkbleke gezichten naar een mobiele telefoon kijken.

'Wat is er aan de hand?' vraagt Jimmy. 'Waar kijken zij naar?'

'Dat wil je niet weten,' zegt Angelo.

'Waar kijken jullie naar?' vraagt Jimmy aan een van de agenten, een schichtige aspirant.

De nieuweling geeft geen antwoord.

'Ik vroeg je verdomme wat. Waar kijken jullie naar?'